

Находящитѣ се тамъ: войници, паши, матрози и пр. за-
прѣчиха пѣтя на героятъ и се чуваха отъ всички страни ви-
кове: „Хванете го!“ — „Дръжте го!“ Последва едно смуще-
ние въ пѣстрата публика, която се притискаше къмъ високия
брѣгъ на Дунава.

А. Кжнчевъ, надаренъ съ рѣдка природна красота: черна
къдрава коса и сжщо такава брада, съ голѣми черни огнени очи
и грациозно тѣло, виждайки, че е заобиколенъ: отдѣсно брѣга
на Дунава, отлѣво — вода, отпрѣдъ — публиката, а отзѣдъ стра-
стражари съ голи саби — спрѣ се и въ мигъ извади изподъ
врѣхната си бѣла дрѣха револвера и се обърна къмъ стража-
ритѣ, които току-що се готвѣха да хванатъ жертвата си. Щомъ
лъсна револвера, стражаритѣ замръзнаха на мѣстата си: единъ
стражаръ падна на гърба си, другъ — изпусна сабята и съ
издигнати нагорѣ рѣцѣ молѣше за пощада разерениятъ юнакъ
а пѣкъ трети — избѣга къмъ пристанището и се хвърли въ
Дунава. Четири пѣти цѣкна А. Кжнчевъ подиръ изплашенитѣ
стражари, но револвера не хвана (четиретѣ патрона биле из-
вадени отъ револвера прѣзъ последната нощъ, но той не обър-
налъ внимание). Тогазъ той пристъпи още нѣколко крачки на-
прѣдъ: тѣлото му затрѣпера като есененъ листъ, „настрѣхна
черната къдрава коса; голѣмитѣ черни огнени очи
съ сълзи; хвърли Кжнчевъ послѣденъ жаленъ прощаленъ по-
гледъ къмъ окръжаващата го весела природа и слѣдъ като
извика громко съ треперящъ гласъ: „Да живѣе Бълга-
гария!“ хвана здраво дръжката на револвера и постави сту-
деното желѣзо въ прѣсѣхналото гърло глухъ гермежъ,
като изподъ земята последва и се разнесе наоколо, а револ-
вера веднага отскочи настрана; двѣтѣ рѣцѣ що яко го сти-
скаха, — сега здраво се заловиха у черната къдрава коса, на
разбития черепъ, като че искаха да облѣкчатъ болѣзненитѣ
дѣйствия на куршума, който бѣше се загнѣздилъ въ мозѣка.
А пѣкъ грациозното тѣло окървавено и обезчувствено се ка-
турна на земята!

Тая дързостна постѣпка на А. Кжнчевъ, като молния се раз-
несе изъ града и порази малко и голѣмо. Множество народъ